

A SZOKÁS HATALMA

Délelőtt, amikor felébredtem, nem voltam egyedül, pedig nem szoktam nem egyedül lenni, amikor felébredek. Kimásztam az ágyból, és átbotorkáltam a konyhába. Minden úgy volt, ahogy hagytam, csak közben világos lett, a környék szépen átöltözött, de rajtam még mindig ugyanaz volt.

Kinyitottam az ablakot, hogy bejöjjön a telepi levegő. Akkor vettem észre, hogy nem is a fülem zúg, hanem a rádió maradt bekapcsolva, halkan duruzsolt a konyhaasztalon. Felhangosítottam.

A készülék messzire szórta a szavakat, a ház előtt játszadozó gyerekek pedig felszedegették őket. Nagymama sétált fel a háromemeletesek egyikében, minden lépcsőfordulóban megpihent, szatyrát a radiátorra tette. Amikor a másodikra ért, te akkor ébredhettél fel, fejkendője sárgán viritott a napfényben.

– Jó reggelt! – mondtad kissé bizonytalanul, és leültél. A hangod rekedt volt és száraz, mint a lakás levegője. Kár, hogy csak kétféle lakás van: amelyekben túl száraz, meg amelyekben túl nyirkos a levegő.

– Késő hajnalt.

– Tessék?

– Semmi, csak... igazából semmi. Neked is – mondtam. A műsorban a beszélgetős blokk lejárt, egy otromba szignál zúzta szét a konyhaidillt. Gyorsan lekevertem. A rádiót nézted, én meg, hiába utáltam a füstöt világleletemben, úgy éreztem, nagyon hiányzik a kezemből egy szál cigi. A nyitott ablakon át hetykén az odalent kapirgáló galambok fejére hamuzhattam volna. Persze, mi van akkor, ha vegán vagy.

– Szokol? – kérdezted a rádióra pillantva.

Szoknálak – válaszoltam volna, de tudtam, hogy szar poén.

– Nem, csak valami japán utánzat. Kávét kérsz?

– Köszí, nem – vágtd rá a kávéfőzőre nézve. Majd magyarázatképp hozátetted: – Bocs, de chai lattén kívül mást nem nagyon ihatok. A csersav miatt – mondtad nyilvánvaló zavarodban, én meg arra gondoltam, bár ne mondtad volna sehogy.

– Hát, az nincs. Csak bolíviai.

– Tényleg?

– Azt írják – feleltem, és elővettem a dobozát. – A bolíviai kávé kivételességét idéző keverék – szavaltam, aztán a szemem valamivel lejjebb vándorolt. – Származási hely... – kezdtem volna, de nem olvastam fel, inkább visszaejtettem az asztalra. Nem akartam neked csalódást okozni, bár lehet, az egész kávémanőver kissé meggondolatlan volt a részemről. Mindketten kivártunk, te a Szokolnak hitt japán utánzatot nézted, én téged. Aztán megszólaltál.

– Származási hely? – kérdezted, én pedig gyorsan kapcsoltam.

– Nyíregyháza. Ezerkilencszázkilencvenegy, nulla-négy, tizenkilenc – szellemeskedtem. – És a tiéd?

– Várpalota. De ezt már tudod.

– Persze, emlékszem – hazudtam. – Valami mást kérsz esetleg? Akár reggelit? – kérdeztelek. Későn jutott csak eszembe, hogy valószínűleg nincs otthon semmi. Gyorsan körülnéztem: a konyhapulton egy kenyér száradt, a mosogató tele volt mocskos edényekkel.

– Nem mindig ekkora ám a rend – mondtam, erre elmosolyodtál. Az alakváltozás nyomán két apró gödröcske jelent meg az arcodon. A cukiság örök stigmája. Korábban fel se tűnt, hogy ilyet is tudsz.

– Akkor valamit?

– Nem, köszi.

– Hogy tetszik a kilátás? – kérdeztem. A néni még mindig ott téblábolt az egyik lépcsőfordulóban.

– Elmegy.

– Én nem tudok ráunni, főleg ilyenkor, hétvégén. Együtt ébredünk, mindenki csinálja a kis rituáléit. Olyan, mintha egyszerre látnám a múltat és a jövőt. Végül úgymint valami ilyesmi lesz.

– Aha – mondtad, és sóhajtottál. Vagy inkább ásítottál.

Felkeltem, hogy valamit csináljak, legalább egy kávé magamnak, ha te már úgyse kértél. Egy egész adagot nem volt kedvem lefőzni, így hát forró vizet töltöttem egy bögrébe, szórtam rá egy-egy kanál neszkávét meg cukrot, aztán elővettem a főzőtejszínt, lötytyintettem bele egy ujjnyit – épp úgy ittam, mint nagyanyám –, és csak néztem, ahogy a sötét anyag a fehérrel keringőzik.

– Azt mondtad, késő hajnalt? – kérdezted.

– Tessék?

– Az előbb. Azt mondtad?

– Ja, igen – ismertem el. – Túl rég volt. Már mint korán. Bólintottál.

– Fordított déjà vu. Átélted, de olyan, mintha nem veled történt volna.

– Inkább úgy mondanám, hogy van ez az érzés... amikor nem értesz, mondjuk egy szót. Valami furcsa hiba folytán csak később fogod fel az értelmét. Mintha... mintha az agyad visszatekerné, és úgy már világos.

– Ja – bólintottál, én pedig nyugtáztam, hogy akkor ezt is elszurtam. Mindent túlmagyarázok.

Kábé akkor vettem észre, hogy fázol, a meztelen lábadat dörzsölted.

– Becsukjam az ablakot?

– Mindegy, nem kell – mondtad. A kávésbögre mögé bújtam, onnan figyeltelek. Úgy tűnt, máshol jár az eszed, kifelé bámultál az ablakon, és a kezidet tördelted. Szép kezed volt egyébként, pici körmökkel és hosszú ujjakkal. A rádióban játszott popsláger ütemére ropogtak az ízületeid.

– Ideges vagy?

– Nem, miért volnék?

– Csak mert... ropogtatod az ujjaidat.

– Rossz szokás. A mosdó merre van? – kérdezted, és már fel is pattantál.

– Ott a bejárat mellett, ha tovább mész, balra – navigáltalak, te pedig két lépésben megtaláltad. – Azaz! – szóltam utánad. Mire becsuktad az ajtót, és elfordítottad a kulcsot, a nénit szem elől vesztettem. Biztosan hazaért, már nem láttam a sárga kendőjét, csak a szomszéd bácsinál volt némi mozgólódás: elhúzták a függönyt, a jelre egy csapat madár a párkányra repült, az ablak viszont nem nyílt ki. Hoppon maradtak.

Legalább már nem fázik a lábad – gondoltam, miközben pisiltél. A vécé köré plüssszőnyeget terített valaki, talán még a főbérő. Tudom, nem valami higiénikus, de legalább az otthonosság illúzióját kelti.

Amikor a vécén ültem, én általában a szőnyeg rojtjait néztem, furcsa alakzatok, féregjáratok, Mona Lisa-mosolyok után kutatva benne, de többnyire csak szőrszálakat találtam.

Addig kellett volna kitalálnom, mit fogok mondani neked, de a rojtok képzete és a kávé bolíviaisága teljesen megbabonázott. Aztán rezgett egyet a telefonom. A CCC küldött SMS-t, 30% kedvezmény minden PAPUCS-RA és SZANDÁLRA – írták, ami egyaránt érvényes minden leértékelt és teljes áras termékre, a címkén lévő név alapján. Az akció lejártáig 5 napom maradt. Lehet, mégiscsak venni kéne egy házipapucsot, gondoltam, arra az esetre, ha a plüssszőnyeg nem lenne elég. Elképzelttem, ahogy ráillesztem a lábadra, mint egy modern Hamupipőke-mesében – üvegcipő helyett plüsscipő – 30 százalék kedvezménnyel.

Aztán megéreztem azt a furcsa szagot, valamilyen gyümölcsaroma keveredett a teaházak jellegzetes illatával. Egy kisebb füstpamacs beúszott élelem, én meg köhécseelve belenéztem. Úgy éreztem, hogy ettől most nagyon meg kéne ijednem, de valahogy mégse ijedtem, tudtam, hogy mikor tűz van, az nem ilyen. A nyomok a végéhez vezettek, kopogtattam.

– Füst jön ki az ajtón – mondtam az *ajtónak*.

– Az nem füst – szóltál ki.

– Te figyu, de gomolyog.

– Nincs baj, az csak vízpára. Vaporizálok – hallottam a csempevisszhangos magyarázatodat.

– Hogy tessék?

– Ez e-cigi. Bocs, de rá kellett gyújtanom... Muszáj volt – mondtad olyan kedvesen-szégyenlősen, egyszerűen nem tudtam rád haragudni.

– Hát, jó... A konyhában is tudtál volna.

– De ott a nyitott ablaknál nagyon hideg volt.

– Elképzélhető – mondtam, és utána rögtön megkérdeztem magamtól, hogy vajon milyen helyzetben lenne indokolt ez a szóhasználat: „elképzélhető”. Talán egy olyanban, ahol a csaj, akit hazavittem, nem füstöli tele a klotyómat.

– Nagyon is, elképzélhető.

– Légyszi, visszamennél a konyhába?! – szóltál ki.

Engedelmesen visszatértem az ablakhoz, és a kilincsbe kapaszkodva bámultam kifelé. Vártam, hogy valaki lezuhanjon az orrom előtt, ezzel is emlékeztetve rá, hogy lehetne rosszabb, de így csak azt juttatta eszembe, hogy nekem is nagyon kell pisilnem. Elképzéltem, ahogy a végén ülsz, talán le is van csukva a fedele – az is plüss –, nálad meg egy ormótlan fémszerkezet, fekete, mint egy pisztoly, amiről leszerelték a csövet, szóval még képzeletben is ijesztően néz ki, amint te egy fegyvernek látszó tárgyat dugsz a szád-
ba, de a felröppenő párafelhő megnyugtat. Aztán kilépsz, elköszönsz, felkapod a táskád, odalent találkozol a szomszáddal, aki épp viszi le a kutyát, a kis Yorkie rád morog, de te továbbsietsz, nekem meg még mindig nagyon kell pisilnem, bemegyek utánad, belépek a leülepedett füstbe (füstpárába?), és ahogy a rojtokat bámulom, észreveszek valamit a földön. Megnézem közelebről, és rájövök, hogy egy patron az, amit e-cigibe szokás tölteni, egy ilyen apró, fekete cucc, rideg és futurisztikus, mint az e-cigi maga, épp hozzád illő – erre gondolnék, ahogy ott a plüssre térdelve szorongatom. – Ennyi maradt, a semminél azért több – dűnnyögöm magam elé, és egy mozdulattal lehúdom a végén.

A vécé tényleg öblített, te pedig kiléptél. A rádió azt kiabálta, hogy az kiabál, aki fél. Megálltál az ajtóban, nem jöttél beljebb.

– Ugye nem sietsz? – kérdeztem.

– De, eléggé sietek.

– Mármost nem kell. Én is rá akartam volna gyújtani.

– Időre megyek.

– Lekísérlek! – mondtam olyan lelkesen, mintha kisütött volna a nap, pedig süttött az már rég. A szemközti panel egyik bukóra nyitott ablaka mandinerből beverte a fényét, ami sárga tócsaként kenődött szét a falon. Amikor behajoltál, az orrkarikádon megcsillant a fény.

– Nem kell. Tényleg. Ne.

– Hogy hívnak? – kérdeztem utoljára, mikor már a hátizsák is a válladon volt, de te nem akartál válaszolni. Csak kértél egy BKV-jegyet, és elhúztál. Örültem, mondtad vagy mondtam. Többé nem láttalak. Se téged, se a patronodat.